

Sygn. akt I C 1765/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Anita Piekutin

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Bielsku Podlaskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko **S. S. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 7.315,20 złotych (siedem tysięcy trzysta piętnaście złotych i dwadzieścia groszy) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 27 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym liczonymi w wysokości jak za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 1.166,13 złotych (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt sześć złotych i trzysta groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

Sygn. akt I C 1765/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. pozwem skierowanym przeciwko S. S. (1) wniosła o zasądzenie kwoty 22.096,81 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, iż strony w dniu 21 grudnia 2009 roku zawarły umowę pożyczki gotówkowej numer (...), na podstawie której pozwany zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 19.900 złotych w 9 tygodniowych ratach począwszy od dnia 28 grudnia 2009 roku. Pomimo wynikającego z umowy obowiązku do zwrotu pożyczonej kwoty S. S. (1) dokonał zwrotu kwoty 6.399 złotych, a tym samym nie wywiązał się z ustalonych w harmonogramie spłat. W dniu 15 lutego 2011 roku strony zawarły aneks do umowy, na podstawie którego pozwany zobowiązał się do spłaty istniejącego na chwilę zawarcia aneksu zadłużenia z tytułu niespłaconej pożyczki w kwocie 18.100 złotych w tygodniowych ratach po 150 złotych. Pozwany nie dokonał zwrotu całości zadłużenia i po zawarciu wymienionego aneksu uiścił kwotę 4.599 złotych. W dniu 18 sierpnia 2015 roku S. S. (1) bezskutecznie został wezwany do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Powódka dodała, iż zawarcie aneksu do umowy pożyczki spowodowało przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki, który to termin na nowo rozpoczął bieg od dnia 15 lutego 2011 roku, tj. od dnia zawarcia aneksu obejmującego uznanie długu przez pozwanego. W związku z powyższym w dniu złożenia niniejszego pozwu nie uległy przedawnieniu niespłacone raty pożyczki wraz z odsetkami liczonymi od terminu wymagalności danej raty. Najwcześniej wymagalna rat spośród niespłaconych rat dochodzonych pozwem zgodnie z umową miała być

płatna w dniu 20 września 2011 roku i jako datę wymagalności powód wskazał 20 września 2011 roku. Na kwotę dochodzonego roszczenia złożyła się kwota 13.501 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 8.595,81 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia 22 października 2015 roku od poszczególnych rat pożyczki płatnych tygodniowo, zgodnie z zawartym aneksem do umowy pożyczki. Powódka dodała, iż na podstawie przepisu art. 482 k.c. domaga się zasądzenia odsetek ustawowych od całości zadłużenia, tj. od kwoty 22.096,81 złotych od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Z uwagi na to, iż pozwany nie spełniła świadczenia w wyznaczonym terminie wniesienie pozwu stało się konieczne i uzasadnione (k. 2 – 4 – pozew).

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy L. w sprawie sygnatura akt VI Nc – e (...), wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B. P. (k. 5 – postanowienie).

Pozwany S. S. (1) wskazując, iż dokonywał spłat pożyczki, którą zawarł wraz z żoną H. S., wniósł o częściowe oddalenie powództwa. Dodał, iż po śmierci żony od lutego 2015 roku zaprzestał dokonywania spłat pożyczki i złożył oświadczenie o odrzuceniu spadku po H. S.. Wyjaśnił, iż pomimo zawartego w umowie postanowienia dotyczącego spłat rat pożyczki w kwotach po 199 złotych w systemie tygodniowym, od początku z przedstawicielem powoda uzgodnił, iż zobowiązanie będzie spłacał w miesięcznych ratach po 150 złotych, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnym oświadczeniu (k. 41 – 42, 54 – 54v i 63 – 63).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 21 grudnia 2009 roku strony zawarły umowę o pożyczkę gotówkową numer (...), na podstawie której udzielono pozwanemu pożyczki w kwocie 19.900 złotych, w tym kwota do wypłaty 10.000 złotych, opłata przygotowawcza 500 złotych. Roczne oprocentowanie określono na 20% i na kwotę 2.161,99 złotych, tym samym całkowity koszt pożyczki określono na kwotę 2.661,99 złotych. W umowie pozwany zadeklarował skorzystanie z opcji obsługi pożyczki w domu, za którą opłatę określono na kwotę 7.238,01 złotych. Spłata pożyczki miała nastąpić w 100 tygodniowych ratach w kwotach po 199 złotych począwszy od dnia 28 grudnia 2009 roku. Zgodnie z punktem 1 umowy pozwanemu przekazano jednorazowo kwotę pożyczki pomniejszoną o opłatę przygotowawczą. W punkcie 22 i 23 umowy zawarto regulację dotyczącą rozwiązania umowy za wypowiedzeniem. Na podstawie punktu 29 umowy we wszystkich kwestiach nieuregulowanych umową zastosowanie miały przepisy „Regulaminu pożyczek”, ustawy o kredycie konsumenckim, kodeksu cywilnego oraz inne właściwe przepisy prawa (k. 20 – 21 – umowa o pożyczkę gotówkową).

Wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanego, iż wraz z żoną H. S. zawarli jedną umowę o pożyczkę gotówkową w dniu 21 grudnia 2009 roku (k. 62 – 63, 41v – wyjaśnienia pozwanego), powód wykazał, że w dniu 21 grudnia 2009 roku odrębną umowę o pożyczkę gotówkową numer (...) zawarła H. S. – żona pozwanego. Umowa ta została zawarta na łączną kwotę 16.517 złotych i również miała być spłacona w 100 tygodniowych ratach, przy czym w kwotach po 165,17 złotych. Pozostałe postanowienia umowy pożyczki były analogiczne jak w umowie zawartej z pozwanym o numerze (...). W obu umowach w imieniu powoda działał P. B..

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało także, iż pozwany do daty wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie łącznie na poczet spłaty długu uiściła kwotę 6.399 złotych (k. 22 – 23 – historia spłat, k. 32 – dowody spłat). W dniu 1 lutego 2011 roku pozwany złożył oświadczenie o uznaniu swego długu z tytułu wymienionej umowy pożyczki numer (...). Na dzień złożenia przedmiotowego oświadczenia pozostała należność do spłaty określono na kwotę 18.100 złotych, która to spłata miała nastąpić w miesięcznych ratach po 150 złotych od dnia 20 lutego 2011 roku i kolejne raty do 20 – go dnia każdego miesiąca (k. 47 – oświadczenie). W tym samym dniu oświadczenie o podobnej treści, lecz dotyczące umowy numer (...), złożyła H. S.. W oświadczeniu tym wysokości pozostałego do spłaty zobowiązania określono na kwotę 14.717 złotych, która to należność również miał być spłacana w tygodniowych ratach po 150 złotych od dnia 20 lutego 2011 roku i kolejne raty do 20 – go dnia każdego miesiąca (k. 50 – oświadczenie). Pozwany, na którym spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, nie wykazał, iż nie złożył oświadczenia w dniu 1 lutego 2011 roku. S. S. (1) finalnie przyznał, iż pod przedmiotowym oświadczeniem – aneksem znajduje się jego podpis (k. 62v – wyjaśnienia

pozwanego). Pozwany nie zdołał także podważyć twierdzeń strony powodowej, podnosząc, iż dokonywał wpłat na poczet jednej pożyczki. Nie ulega wątpliwości, iż małżonkowie S. zawarli odrębne umowy pożyczki z powódką, a następnie pozwany dokonywał wpłat na poczet obu tych umów poprzez dokonywanie zbiorczych wpłat miesięcznych, wskazując w poleceniu przelewu/wpłaty gotówki dane własne oraz dane H. S. w rubryce „nazwa zleceniodawcy” (k. 62v – wyjaśnienia pozwanego).

Mając zatem na uwadze, iż pozostała do spłaty należność określono w oświadczeniu podpisanym przez pozwanego w dniu 1 lutego 2011 roku na kwotę 18.100 złotych należy wskazać, iż do dnia 1 lutego 2011 roku S. S. (1) spłacił kwotę 1.800 złotych (19.900 zł – 18.100 zł = 18.100 zł). Po dniu 1 lutego 2011 roku pozwany dodatkowo uiścił kwotę 4.599 złotych, co znalazło potwierdzenie w przedstawionych przez S. S. (1) dowodach spłat począwszy od dnia 13 marca 2010 roku (k. 32 – dowody wpłat). W związku z powyższym Sąd ustalił, iż w dniu 21 grudnia 2009 roku doszło do zawarcia dwóch umów o pożyczkę gotówkową z powodem – jednej z pozwanym i drugiej z jego żoną H. S.. Wbrew postanowieniom obu umów dotyczącym wysokości ustalonych rat i częstotliwości ich spłaty, od początku ustalono, iż będą one spłacane w systemie miesięcznym po 150 złotych, początkowo do 15 – go dnia każdego miesiąca i od daty złożenia oświadczeń w dniu 1 lutego 2011 roku do 20 – go dnia każdego miesiąca. Okoliczność ta znalazła odzwierciedlenie w konsekwentnych wyjaśnieniach pozwanego (k. 62 – 63, 54 – 54v i 41v – 42 – wyjaśnienia pozwanego), jak również pośrednio w przedstawionym przez S. S. (1) oświadczeniu podpisanym przez P. B. (k. 31 – oświadczenie), w którym wprost wskazano, iż pożyczki zawarte w dniu 21 grudnia 2009 roku przez małżonków S. będą spłacane raz w miesiącu po 150 złotych do 15 – go dnia każdego miesiąca, a następnie od 20 lutego 2011 roku do 20 – go dnia każdego miesiąca. Przedstawione przez pozwanego dowody wpłat począwszy od 16 marca 2010 roku do dnia 16 lutego 2015 roku opiewające na kwoty odpowiednio po 200 lub 300 złotych były każdorazowo rozliczne przez stronę pozwaną w częściach równych na poczet spłat dwóch pożyczek o numerach (...) i (...) (k. 22 – 23 – historia spłat). H. S. zmarła w dniu 26 listopada 2014 roku (k. 34 – skrócony odpis aktu zgonu). W dniu 18 lutego 2015 roku pozwany złożył w formie aktu notarialnego repertorium A numer (...) przed notariuszem W. Z. prowadzącym Kancelarię Notarialną w B. oświadczenie o odrzuceniu spadku po H. S. (k. 22 – protokół z oświadczeniem o odrzuceniu spadku). Strona powodowa w pozwie twierdziła, iż pożyczka miała być spłacona w 9 tygodniowych ratach, nadto, iż w dniu 15 lutego 2011 roku strony podpisały aneks, mocą którego pozwany miał spłacać zadłużenie w tygodniowych ratach po 150 złotych począwszy od 22 lutego 2011 roku. Powódka przyznała, iż P. B. był jej pracownikiem. W piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2016 roku strona powodowa przedstawiła wymienione powyżej oświadczenie pozwanego jednak z dnia 1 lutego 2011 roku (k. 47) i wskazała, iż na jego podstawie S. S. (1) zobowiązał się do dobrowolnej spłaty zadłużenia miesięcznie w kwotach po 150 złotych i wykonywał te obowiązki zgodnie z podpisaną umową. Jednocześnie dodała, iż okoliczność zawarcia tej umowy potwierdził również dokument przedłożony przez pozwanego w postaci oświadczenia P. B. w zakresie warunków ugód zawartych przez pozwanego i jego żonę (k. 44 – 46 – pismo procesowe). W kolejnym piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku (złożonym na skutek zobowiązania Sądu – k. 54v) strona powodowa zmodyfikowała swoje twierdzenia podnosząc, iż zgodnie z przyjętą praktyką polegającą na zawarciu umowy z określeniem miesięcznych spłat rat, dłużnik dokonywał wpłaty raz w miesiącu, a wpłacona przez niego kwota była rozliczana tygodniowo – na tygodniowe raty. Powódka stwierdziła również, iż system, w oparciu o który pracuje pozwana na wyliczenie zobowiązania jedynie w oparciu o tygodniowe raty (k. 56 – 57 – pismo procesowe). Zdaniem Sądu – zestawiając powyższe wyjaśnienia strony powodowej z zebrany w sprawie materiałem dowodowym – należało stwierdzić, iż strony od dnia zawarcia umowy ustaliły, iż roszczenie będzie regulowane w miesięcznych ratach po 150 złotych każda. Potwierdzeniem tego są przedstawione przez pozwanego dowody wpłat oraz częściowo historia spłat złożona przez powódkę, w której ewidencjonowano wpłaty dokonywane w odstępach miesięcznych i dopiero po zaprzestaniu przez pozwanego wpłat po lutym 2015 roku kolejne adnotacje czyniono w systemie tygodniowym. S. S. (1) wskazał, iż nie był informowany przez powódkę, że dokonywane przez niego miesięczne wpłaty będą rozliczne w systemie tygodniowym w zakresie naliczanie odsetek (k. 63 – wyjaśnienia pozwanego). Należy zauważyć, iż zarówno w okresie po zawarciu umowy oraz po podpisaniu oświadczenia w dniu 1 lutego 2011 roku powódka nie kierowała do pozwanego żadnych wezwań do zapłaty oraz nie przedstawiła żadnego innego dowodu, z którego wynikałoby, iż spłata dokonywana raz w miesiącu miała być rozliczana na tygodniowe raty. Treść umowy pożyczki oraz oświadczenia z dnia 1 lutego 2011 roku nie zawierały regulacji dotyczącej takiego sposobu rozliczania wpłat. Argumentacja strony powodowej przedstawiona w piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku

nie zasługiwała tym samym w analizowanej części na uwzględnienie. Powódka dopiero w dniu 18 sierpnia 2015 roku skierowała do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty należności w łącznej kwocie 21.838,48 złotych (k. 26). Pozwany wskazywał, iż nie otrzymał przedmiotowego wezwania (k. 62 – 63, 41v – wyjaśnienia pozwanego), zaś powódka nie złożyła potwierdzenia doręczenia tej korespondencji.

W ocenie Sądu, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Finalnie poza sporem pozostawała okoliczność, iż strony łączyła umowa o pożyczkę gotówkową z dnia 21 grudnia 2009 roku numer (...), w której łączne zobowiązanie pozwanego określono na kwotę 19.900 złotych, z której to kwoty pozwany spłacił kwotę 6.399 złotych.

W ocenie Sądu postanowienia łączącej strony umowy o pożyczkę gotówkową numer (...) należało poddać analizie pod kątem zgodności jej treści i skutków prawnych z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z powołaną umową, w przedmiotowej sprawie, oprócz regulacji umownych zastosowanie mają również przepisy „Regulaminu pożyczek gotówkowych” oraz ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1081 j.t. ze zm.) (tj. art. 7 oraz 7a przedmiotowej ustawy), obowiązującej na datę zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki. Na podstawie przepisu art. 7 cytowanej ustawy całkowity koszt kredytu oznacza wszystkie koszty wraz z odsetkami i innymi opłatami i prowizjami, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt, z wyjątkiem kosztów szczegółowo w przepisie określonych (żaden z wyjątków w tym przepisów przewidzianych nie ma w sprawie zastosowania). Natomiast na podstawie art. 7a wymienionej ustawy łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego.

Odnosząc powyższą regulację do treści łączącej strony umowy o pożyczkę gotówkową należy skonstatować, iż postanowienia umowy pożyczki z dnia 21 grudnia 2009 roku numer(...) roku są sprzeczne z wyżej zacytowanym przepisem art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym są nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c.

Udzielona pozwanemu S. S. (1) pożyczka wynosiła 10.500 złotych, a to oznacza, że maksymalna wysokość kosztów przy takiej wysokości pożyczki winna wynosić 525 złotych. Postanowienia umowne ustalające wysokość kosztów pożyczki ponad tak wyliczoną kwotę należało uznać za nieważne w rozumieniu przepisu art. 58 § 1 k.c. jako sprzeczne z przepisami powołanej ustawy o kredycie konsumenckim. Wysokość odsetek za jeden rok, przy pożyczce udzielonej pozwanemu wyniosła 2.161,99 złotych (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym). W tej sytuacji łącznie pozwany powinien zwrócić stronie powodowej kwotę 13.186,99 złotych. Na kwotę należności głównej, poza kwotą 10.000 złotych z tytułu wypłaconej pożyczki, kwotą 525 zł z tytułu kosztów pożyczki oraz kwotą 2.161,99 złotych z tytułu odsetek (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym), składała się także kwota 500 złotych z tytułu opłaty przygotowawczej. Zgodnie z łączącą strony umową opłatę przygotowawczą pożyczkobiorca zobowiązywał się zapłacić w chwili zawarcia umowy. Z treści umowy z dnia 21 grudnia 2009 roku wynikało, iż powyższa kwota została skredytowana pozwanemu i potrącona przy wypłacie pożyczki. Do chwili obecnej według strony powodowej pozwany spłacił kwotę 6.399 złotych. Pozwany, co do zasady nie kwestionując wymienionej kwoty, nie wykazał, aby uiścił ją w wyższym zakresie, przynajmniej od marca 2015 roku nie dokonywał dalszych wpłat na rzecz powódki (k. 62v). W tych okolicznościach należało uznać, iż pozwany nie uregulował w całości swojego zobowiązania i

nadal do zapłaty pozostaje kwota 6.787,99 złotych tytułem niespłaconego kapitału (13.186,99 zł – 6.399 zł = 6.787,99 zł).

Należy także dodać, iż pozwany kwestionując zasadność naliczenia przez powódkę opłaty za obsługę pożyczki w domu w kwocie 7.238,01 złotych wskazał, że pomimo zawarcia w umowie takiej opcji, faktycznie przedstawiciele powódki nie dokonywali odbioru rat pożyczki w miejscu jego zamieszkania i sam wykonywał wpłaty poprzez polecenia przelewu. Powódka nie wykazała, aby usługa ta została faktycznie wykonana w odniesieniu do S. S. (1). W ocenie Sądu koszt obsługi pożyczki w domu klienta mieści się w kategorii opłat stypizowanych w art. 7 a ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim. Opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania kredytobiorcy stanowi składnik należności naliczonych z góry, wyznaczających wysokość stałej raty tygodniowej obciążającej pozwanego – tym samym była to opłata związana z zawarciem umowy pożyczki, a nie stanowiła zobowiązania odrębnego. W okolicznościach stanu faktycznego sprawy naruszenie przez powódkę art. 7a ustawy skutkowało koniecznością zastosowania art. 17 tej ustawy, zgodnie z którym postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać uprawnień konsumenta przewidzianych w ustawie, także w razie dokonania wyboru prawa obcego. W takich przypadkach stosuje się przepisy ustawy. Powyższe stanowisko i wykładania przepisów art. 7 i 7 a ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim są zgodne z poglądem wyrażonym przez Sąd Okręgowy w B. w wyroku z dnia 9 grudnia 2015 roku w sprawie sygnatura akt II Ca (...)

Zdaniem Sądu brak było zatem podstaw do przyjęcie, iż na datę wniesienia pozwu na kwotę roszczenia składała się kwota 13.501 złotych tytułem niespłaconej pożyczki i kwota 8.595,81 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. Reasumując w kontekście powyższego, wpływu na weryfikację oceny zasadności zgłoszonego żądania nie mogło odnieść złożenie przez pozwanego oświadczenie z dnia 1 lutego 2011 roku o istnieniu łącznego zobowiązania do kwoty 18.100 złotych, które zdaniem powoda stanowiło uznanie przez S. S. (1) długu do tej wysokości. Nie można pominąć, iż oświadczenie to odnosiło się do postanowień umownych dotkniętych nieważnością.

W związku z powyższym w pozostałym zakresie roszczenie tytułem niespłaconej pożyczki podlegało oddaleniu. W konsekwencji brak było także podstaw do uwzględnienia w całości roszczenia o zasądzenie należności obejmującej skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczane do dnia 22 października 2015 roku. Powódka, pomimo zobowiązania Sądu (k. 54v) nie przedstawiła wyliczenia wysokości odsetek ustawowych od niespłaconych rat pożyczki numer (...) płatnych do 20 – go każdego miesiąca, zgodnie z oświadczeniem z dnia 1 lutego 2011 roku, przy uwzględnieniu dokonanych przez pozwanego wpłat i wysokości pożyczki w łącznej kwocie 13.186,99 złotych. Niewątpliwie, gdyby strony nie dokonały modyfikacji postanowień umowy pisemnej z dnia 21 grudnia 2009 roku i pożyczka byłaby spłacana w 100 tygodniowych ratach, przy założeniu, iż łączne zobowiązanie wynosiło 13.186,99 złotych, to wysokość poszczególnych rat wyniosłaby 131,87 złotych. Powódka w pozwie wskazała, iż domagała się skapitalizowanych odsetek od rat pierwsza rata w kwocie 51 złotych i kolejne w kwotach po 150 złotych płatnych w systemie tygodniowym począwszy 21 września 2009 roku do dnia 22 października 2015 roku. Uwzględniając powyższe rozważania zdaniem Sądu roszczenie tytułem skapitalizowanych odsetek naliczanych przy ratach płatnych miesięcznie do dnia 20 – go każdego miesiąca, w wymienionym w pozwie okresie, zasługiwało na uwzględnienie do kwoty 527,21 złotych. Strona powodowa nie negowała, iż pozwany dokonywał spłat na poczet zadłużenia, co znalazło odzwierciedlenie w przedstawionych przez niego dowodach wpłat, przy czym wykazała, iż każdorazowo były one rozliczane w częściach równych na poczet dwóch umów pożyczki, tj. S. S. (1) i H. S.. Jednocześnie powódka przedstawiła w pozwie wyliczenie odsetek od poszczególnych rat płatnych tygodniowo od dnia 21 września 2009 roku do dnia 12 czerwca 2013 roku jako datę końcową przyjmując 22 października 2015 roku. W tym zakresie Sąd uznał za zasadne roszczenie o zasądzenie skapitalizowanych odsetek od rat w kwotach po 150 złotych płatnych miesięcznie do 20 – go dnia każdego miesiąca, odnosząc się do dat i wysokości płatności poszczególnych rat wynikających z dowodów wpłat przedstawionych przez pozwanego i braku lub niepełnych wpłat w analizowanym okresie za miesiące od października do grudnia 2012 roku oraz luty, marzec i czerwiec 2013 roku. Pozwany wskazał, iż nie otrzymał karty spłat pożyczki, (k. 41v, 62 – 63 – wyjaśnienia pozwanego). Karta spłat nie została również przedstawiona przez stronę powodową w trakcie postępowania w niniejszej sprawie. W tych okolicznościach Sąd ustalając zasadność roszczenia w omawianym zakresie odniósł się do dat wynikających z przedstawionych przez pozwanego dowodów wpłat lub ich braku, przy

uwzględnieniu, iż raty pożyczki miały być płatne do 20 – go dnia każdego miesiąca. Sąd w oparciu o poczynione ustalenia uznał za zasadne roszczenie z tytułu skapitalizowanych odsetek do kwoty 527,21 złotych, dokonując obliczeń w oparciu o kalkulator odsetek ustawowych. Powódka, pomimo zobowiązania Sądu, nie przedstawiła w tej części własnych wyliczeń. Ponownie należy zauważyć, iż należność odsetkowa wyliczona w pozwie została wyliczona przy uwzględnieniu uiszczania rat w kwotach po 150 złotych w stosunku tygodniowym, wbrew oświadczeniu z dnia 1 lutego 2011 roku, którego postanowień strona powodowa nie kwestionowała.

Na marginesie należy wskazać, iż okoliczność odrzucenia spadku po H. S. nie miała wpływu na zasadność roszczenia dochodzonego przez powódkę w niniejszej sprawie w związku z umową pożyczki zawartą z pozwanym. Analogicznie należało ocenić podnoszone przez S. S. (1) okoliczności dotyczące spłaty przez H. S. należności orzeczonych w wyroku w sprawie karnej, kwot faktycznie wypłaconych małżonkom S. z tytułu zawartych w dniu 21 grudnia 2009 roku umów pożyczek, czy też okoliczności związanych z zawarciem aneksu do umowy pożyczki przez H. S. (k. 40 – oświadczenie; k. 62 – 63, 54 – 54v, 41v – 42 – wyjaśnienia pozwanego).

Podsumowując, Sąd na podstawie powołanych przepisów, w tym art. 720 k.c. w zw. z art. 7a i 17 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy) i art. 58 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono jak w punkcie II wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c. z uwzględnieniem zmiany przepisu na podstawie art. 2 pkt 2 ppkt a ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw wysokości odsetek ustawowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830) zasądając odsetki od dnia 27 października 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo jej rozdzielając. Na wymienione koszty składały się: opłata sądowa od pozwu – 1.105 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 2.400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego powoda ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.) w zw. z zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 783 j.t.). Pozwany przegrała proces w 33,11% i w takim też zakresie powinien zwrócić stronie powodowej koszty procesu (3.522 x 33,11% = 1.166,13 zł).

Sędzia